

020123-2

Společenské postavení každého člověka by mělo zhruba odpovídat jeho schopnostem, ale také jeho lidským kvalitám. Řekl bych, že by mělo být vždy o něco nižší, neboť ideální je, když člověk plně své povinnosti nikoli s krajním vypětím, kdy už na nic jiného nemá sil, ale když to všechno dělá lehce, takřka hravě, aniž by to krušilo a deformovalo celý jeho život a jeho samého. Ve skutečnosti tomu velmi často bývá právě naopak. A to pak přinejmenším znamená, že zároveň s tím, jak člověk zlepšuje a upevňuje své společenské postavení, vnitřně se vyprazdňuje a ztrácí sám sebe. Arivismus znamená nikoli to, že přišel do vysokých funkcí někdo nový, ale především, že na ty vysoké funkce vnitřně nemá. Je schopen možná přesvědčit o svých kvalitách a dokonce okouzlit na počátku, ale pak se jeho vnitřní kvality vyčerpávají, řídnou a musí být doplňovány a vyplňovány všelijakou struskou. Poměrně slušné víno na počátku musí pak být stále víc ředěno vodou, až tam z původního vína takřka nic nezůstává.

(Písek, 020123-2.)